

המומים עומדים המנהל ובתו ליד הקבר הפתוח של הנרצחת

משקפיה הקריאה במיוחד. לדוגמה, לקרוא מיסמך שהאלמוני הגיש לה. גם במקרה זה, אם כן, לא היה הרצח מוכר כאויב. בשנותיו הארוכות כמנהל גימנוזיסטים, החילה כמורה ואחר כמנהל, עברו תחת ידיו של יוסף ליפשיץ אלפי צעירים. רובם ככולם הכירוהו כאדם ישר, מחמיר, העושה מלאכתו נאמנה, ומשתדל, כפי הבנתו, לעצב מוחות צעירים לקראת עתידם. האם היה בין אלפים אלה מוח אחד מעוות, מרוסק, שהתפתח בחשאי למפלצת מטורפת?

הכיוון שנראה סביר ביותר, כל עוד לא נתגלו עובדות אחרות, היה זה של מעשה נקמה. בעלה של הנרצחת, בעקבותיו במשך טרה, סיפר כי אין לו כל אויבים, הזכיר רק מקרה שאירע לפני שנה וחצי, כאשר הביא לתפישתם של שני פורצים שפרצו לבית-ספרו. תיאורטית, קיימת גם אפשרות נוספת: שהרוצח היה זר לנרצחת, אך הצליח להיכנס לדירה בטענה משכנעת. ליד גופת הנרצחת נמצאו משקפיה הקריאה שלה. מאחר שבזמן הצילצול הגורלי בדלת עסקה בבישול, לא בקריאה, ברור כי הביאה את

ברטיטה — בה עובדת גם גילי ליפשיץ, בתה של הנרצחת — שבא להשתתף באבלה של חברתו לעבודה. קשה היה להאשים את החוקרים על נסיונותיהם הנואשים. הרצח היה בלתי מובן, לא פחות משהיה מחריד.

מעשה

מטורף

התמונה שניגלתה לעיניו של יוסף ליפשיץ, כאשר פתח בלב חרד את דלת דירתו, ברחוב לינקולן 8 בתל-אביב, היתה איומה: אשתו רחל (60), שכבה מתה על הריצפה, במסדרון הכניסה של הדירה. הריצפה כולה היתה מכוסה דם. הרוצח המטורף לא הסתפק בשיסוע גרוגה של האשה הזקנה, אלא חתך גם את כל פניה.

זמן קצר קודם לכן, בסביבות השעה 12, קיבלה מוכרתו של ליפשיץ, נירה עיני-בר, שיחה טלפונית עבור המנהל. המטלפן האלמוני סירב להודות, והמוכרת סירבה להעביר את השיחה. "כאשר הוא יידע כמה השיחה", איים המטלפן, "הוא יסכים לדבר איתי".

היה משהו אימנטי בדבריו. המוכרת לא ידעה מה, היא העבירה את השיחה למנהל. כפי שהעיד המנהל במשטרה, מאוחר

ל שמועה היתה פנטסטית: רחל ליפשיץ, אשתו של מנהל הגימנסיה תיכון עירוני ז', נרצחה עליידי רופא מטורף.

השמועה התבססה על מידע לפיו הרוצח האלמוני, ששוחח טלפונית עם בעלה של הנרצחת כמה דקות לפני — או אחרי — שביצע את הרצח האיום — הציג את עצמו, בשיחה, כרופא משטרה. כאשר תיאר בפני הבעל, יוסף ליפשיץ, את פרטי זהותה של אשתו — כגון שעה, מיבנה גופה, צבע עיניה ופרטים אחרים — סיפר כי הוא קיבל את המידע מהמעבדה לזיהוי פלילי של המשטרה.

כתוצאה ממידע זה, סקרו חוקרי הרצח את רשימת כל הרופאים שעבדו בשירות המשטרה, בתפקידים שונים, בעשרים ה-שנים האחרונות, נתקלו בגילוי סנסציוני: אחד האנשים שברשימה — נמצא מאושר פו במוסד לחולי-נפש — ועתה נעלם מהמוסד.

קלסתרון

בהלווייה

קשה היה, השבוע, לבדוק את מידת אמיתותה של השמועה. אולם היה זה רק אויבני למקרה הרצח המזועזע, ששמועה רדפה שמועה — וכל אחת מזורה יותר

המשטרה חיפשה את הרוצח בבית הקברות

יותר-תיאר בפניו האלמוני, במיבטא מזרחי או צרפתי, את מיבנה גופה ותיאורה של אשתו, את כתובתם, ופרטים נוספים. ליפשיץ הקשיש, שעבר כבר שתי הת-קפות-לב, חש במשהו מבשר-רעות. ברגע שהניח את השפופרת, יצא במהירות לביתו. הוא הגיע מאוחר מדי.

הרוצח

היה מוכר

הרצח הזוועתי הצביע על שני כיוונים אפשריים ברורים: האחד — השתוללות של מטורף. השני — נקמה מכוונת במשפחתה של הנרצחת, בעיקר — בבעלה. קשה שלא לזכור, בהק-שר זה, את מנהלת בית-הספר שנרצחה לפני שנתיים על-ידי תלמיד מופרע.

מהאחרות: גרמו לכך המיסתורין שאפפו את הפרשה. שום אפשרות לא היתה דמיו-נית מדי, במקרה רצח מזר ואיום כזה. נראה שזו היתה גם דעתה של המשטרה. החוקרים לא פסלו אפילו את האפשרות המדהימה שהרוצח יופיע להלוויית קור-בנו: בעת ההלווייה, שנערכה ביום הראשון השבוע בבית-הקברות בחולון, התערבו בלשיו של רב-פקד ראובן ויינשטיין בין קהל המלווים, ניסו לגלות את הרוצח בעזרת תצלומים שבידיהם. תצלומים אלה הורכבו בקלסטרון, בעזרת השכנים, ש-תיארו את הגבר החשוד שהסתובב במקום סמוך לשעת הרצח, כשהוא מתבונן, בין היתר, בתיבות-הרוואר שבבית.

לרגע, נדמה היה לבלשים שהעלו משהו בחכתם. הם פנו לגבר בשנות החמישים, ביקשוהו להודות. היה זה נסיון שוא: האיש עובד באוני-

התלמידים תלמידים רבים מתיכון עירוני ז' השתתפו בהלווייה, כשהת-דמה והמבוכה ניכרות בפניהם. רבים מהם, בעיקר בני הכי-תות הגבוהות, הכירו את הנרצחת, שחתולותה לבעלה באירועים חגיגיים בגימנסיה.